

כף, (במדבר כח) אַתְּ קָרַבְנִי - בְּשֶׁר.
לַחֲמֵי - לַחֵם וַיִּיז. רִיחַ - זו
הַקְטָרֶת. נִיחָחִי - זו נַחַת רוּחַ
שְׁעוֹשֶׂה הַכֶּהֵן בְּרִצּוֹן שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְדוֹשׁ, וְהַלּוּיִם בְּרִצּוֹן שֶׁל שִׁיר
וּשְׁבַחָה.

תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְמוֹעֵדוֹ, מַה
זֶה בְמוֹעֵדוֹ? אִם תֹּאמַר בְּכָל יוֹם
בִּבְקָר וּבְעֶרֶב, מַה זֶה בְמוֹעֵדוֹ?
[נ"א מַה אוֹמֵר שְׁהוּא מוֹעֵדוֹ?] אֲלֹא
הַמוֹעֵדוֹ שְׁשׁוּלֵט בְּאוֹתָהּ עַת
רִצּוֹן, הַרְצוֹן שֶׁנִּמְצָא לְמַעַלָּה
בְּדַרְגָּה יְרוּעָה. וְעַל כֵּן כְּתוּב
בְמוֹעֵדוֹ.

בְּשִׁנְקָרְבַּי הַקְרָבָן. הַכֹּל נוֹטְלִים
חֶלֶק, וּמִתְפַזְזוֹת הַקְּלָפוֹת לְכָל
צֵד, וְהַיְחוד נִקְרָב וּמִתְיַחַד,
וְהַמְאֹרוֹת מְאִירִים, וְנִמְצָא רִצּוֹן
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא נִמְצָא בְּסוּד שֶׁל יְחוד אֶחָד
כְּרֹאֵי. כֹּא רַבִּי חִיָּא וְנִשְׁקֵי אוֹתוֹ.
אָמַר לוֹ, נָא אֲתָהּ, בְּנִי, מִמְּנֵי
לְלַכְתָּ וְלִרְאוֹת אֶת סִבְרַי פְּנֵי
הַיָּמִים. [עוֹד פֶּתַח וְאָמַר דּוֹד הַמְּלִךְ, שְׁהוּא
רַבִּיעִי, שְׁהוּא אֶבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים] [נ"א לְמַה דּוֹד
הַמְּלִךְ יִרְשׁ הַמְּלָכוֹת? שְׁהוּא הַרְבִּיעִי, שְׁהוּא אֶבֶן
מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים].

הַרְבּוּ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו, רָאָה
אוֹתָם יוֹשְׁבִים עַל הַשֶּׁעַר. אָמַר
לוֹ לְשִׁמְשׁ, לָךְ וְאָמַר לָהֶם, הַכֶּסֶף
הַזֶּה שֶׁל שְׁלֶשֶׁה עֲמוּדִים מַה הוּא
כָּל אֶחָד [הַכֹּל אֶחָד]? אָמְרוּ לוֹ, לָךְ
וְאָמַר לוֹ לְמַר, שְׁלֹא לַחֲנָם אָמַר
דּוֹד הַמְּלִךְ, שְׁהוּא הַרְבִּיעִי, אֶבֶן
מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים. אָמַר לוֹ, לָךְ וְאָמַר
לָהֶם, שְׁאִיפָה מְאֹסוֹ בּוֹ בְּדוֹד
שְׁהוּא אָמַר אֶבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים.
הַחֲזוּר רַבִּי חִיָּא אֶת רֹאשׁוֹ לְרַבִּי
חֲנַאי, וְאָמַר לוֹ, הַשְּׁמַעְתָּ בְּזֶה
דְּבַר? אָמַר, שְׁמַעְתִּי בְּפִסּוּק הַזֶּה
שְׁכְּתוּב (שִׁיר א) "בְּנֵי "אֲמִי "נִחְרוּ בִי שְׁמוֹנֵי וָגו', שְׁהַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ שְׁלֹמֹה, וְעַל דּוֹד הַמְּלִךְ
הוּא נֶאֱמַר, כְּשֶׁדָּחַו אוֹתוֹ הָאֲחִים שְׁלוֹ מֵהֶם.

וְעוֹד שְׁמַעְתִּי, מַה רָאָה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת מְלָכוֹת לִיהוּדָה מִכָּל אֲחֵיו? אֲלֹא אוֹתִיוֹת שְׁמוֹ
תְּקוּקוֹת בּוֹ, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן כְּבוֹד לְשְׁמוֹ, וּמְשׁוּם כֵּן יִרְשׁ אֶת הַמְּלָכוֹת. וְעוֹד שְׁמַעְתִּי,

עַל חֲטָא וְאָשָׁם, בְּגִין כֵּן אֶת קָרַבְנֵי בְשָׂרָא. לַחֲמֵי נִחְמָא
וּחֲמָרָא. רִיחַ דָּא קְטוּרָת. נִיחָחִי דָּא נַחַת רוּחַ דְּעַבִּיד בְּהִנָּא
בְּרַעוּתָא דְשָׁמָא קְדִישָׁא, וְלִיּוֹאֵי בְרַעוּתָא דְשִׁיר וּשְׁבַחָה.

תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְמוֹעֵדוֹ. בְמוֹעֵדוֹ מְאִי הוּא, אִי תִּמְא בְּכָל
יוֹמָא בִּבְקָר וּבְעֶרֶב, מְאִי אִיהוּ בְמוֹעֵדוֹ (נ"א מְאִי אִרְיָא
דְאִיהוּ מוֹעֵדוֹ), אֲלֹא מוֹעֵדוֹ דְשְׁלֵטָא בְּהַהוּא זְמַנָּא רַעוּא. רַעוּ
דְאִשְׁתַּכַּח לְעִילָא בְּדַרְגָּא יְרוּעָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בְמוֹעֵדוֹ.

כִּד קָרַבֵּן אֲתִקְרִיב. כֹּלָא נְטִלִין חוּלְקָא, וְאֲתִבְדְּרִין קְלִיפִין לְכָל
סִטְרָא, וְיִיחודָא אֲתִקְרִיב וְאֲתִיחַד וּבוֹצִינִין אֲתִנְהַרִין
וְאִשְׁתַּכַּח רַעוּא וְרַעוּ בְכָל עֲלָמִין וְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִשְׁתַּכַּח
בְּרָזָא דִיחודָא חֲדָא כְּדָא חֲזִי. אֲתָא רַבִּי חִיָּא וּנְשָׁקִיָּה, אָמַר
לִיהּ יָאוֹת אֲנָת בְּרִי מִינֵי לְמִיָּהֵף לְמַחֲמֵי לִיהּ לְסִבְרַי אֲנָפִין
דְיִוּמִין. (תו פֶּתַח וְאָמַר דּוֹד מְלָכָא דְאִיהוּ רַבִּיעִיאָה וְאִיהוּ אֶבֶן מְאֹסוֹ
הַבּוֹנִים) (נ"א אֲמַאי דּוֹד מְלָכָא אַחֲסִין מְלָכוֹתָא דְאִיהוּ רַבִּיעִיאָה דְאִיהוּ אֶבֶן
מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים).

אֲזַלוּ, כִּד מְטוֹן לְגַבִּיָּה, חֲמָא לוֹן יִתְבִּי עַל תְּרַעָא, אָמַר לִיהּ
לְשִׁמְשָׁא זִיל וְאִימָא לוֹן הַאי פְּרַסְיָא דְתַלְתָּ קְרִימִין
מַהוּ כָּל אֶחָד (ס"א כֹּלָא חַד). אָמְרוּ לִיהּ זִיל וְאִימָא לִיהּ לְמַר
דְלָאוּ לְמַגְנָא אָמַר דּוֹד מְלָכָא דְאִיהוּ רַבִּיעִיאָה אֶבֶן מְאֹסוֹ
הַבּוֹנִים. אָמַר לִיהּ זִיל וְאִימָא לוֹן דָּאן גַּעְלוּ בֵּיהּ בְּדוֹד דְאִיהוּ
אָמַר אֶבֶן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים.

אֲהַדְרַר רַבִּי חִיָּא רִישִׁיָּה לְגַבִּי רַבִּי חֲנַאי וְאָמַר לִיהּ שְׁמַעְתָּ
בְּהַאי מִיָּדִי. אָמַר שְׁמַעְנָא בְּהַאי קְרָא דְכְּתִיב, (שִׁיר
הַשִּׁירִים א) "בְּנֵי "אֲמִי "נִחְרוּ בִי שְׁמוֹנֵי וָגו'. דְּהַאי קְרָא שְׁלֹמֹה
מְלָכָא אָמְרוּ, וְעַל דּוֹד מְלָכָא אֲתִמַּר כִּד דָּחַו לִיהּ אַחוּהֵי
מִנֵּיהוּ.

וְתוֹ שְׁמַעְנָא מְאִי חֲמָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמִיָּהֵב מְלָכוֹתָא
לִיהוּדָה מִכָּל אַחוּהֵי, אֲלֹא אַתּוּן דְשִׁמְיָה חֲקִיקוֹן בֵּיהּ,
וְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִב יְקָרָא לְשִׁמְיָה וּבְגִין כֵּן אַחֲסִין

שְׁכְּתוּב (שִׁיר א) "בְּנֵי "אֲמִי "נִחְרוּ בִי שְׁמוֹנֵי וָגו', שְׁהַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר אוֹתוֹ הָאֲחִים שְׁלוֹ מֵהֶם.

יהודה - הנה אותיות שמו ודאי. ד' איננה למה? אלא זה דוד המלך שנקשר בשמו מכל בני העולם, שכתוב (הושע ג) ובקשו את ה' אלהיהם ואת דויד מלכם וגו'. הנה דוד קשור בשמו. ועוד, שהוא קשר של תפלין ודאי, ד' דוד המלך ודאי קשר של תפלין ודאי, ומשום כך דוד נקשר בשמו.

נכנסו. כיון שנכנסו, ישבו לפניו. שתק רבי אלעזר והם שתקו. נכנס רבי אלעזר לחדרו, ושמע קול אחד שהיה אומר: לך ואמר להם מה שהם רוצים, שהרי הם פשרים. חזר אליהם. אמר להם, אם יש מי ששמע דבר - שיאמר לי. אמרו לו, אנו מחכים להיות מוארים מתוך הצחות של המאור העליון, ולהבין ולהשכיל.

פתח ואמר, (חבקוק ב) ויה' בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ. כשרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, הסתפל בתוך המחשבה סוד התורה ורשם רשומים, ולא היה יכול לעמד, עד שברא התשובה, שהיא היכל פנימי עליון וסוד נסתר, ושם נרשמו והצטירו האותיות בחקיקותיהן.

כיון שזה נברא, היה מסתפל בהיכל הזה, ורושם לפניו ציורים של כל העולם, שכתוב הס מפניו כל הארץ. רשם לפניו רשומים וציורים של כל העולם. רצה לברא שמים, מה עשה? הסתפל באור הראשון והתעטף בו וברא שמים, שכתוב (תהלים קד) עטה אור כשלהמה, ואחר כך נוטה שמים כיריעה.

הסתכל לעשות העולם התחתון, עשה היכל אחר ונכנס בו, וממנו הסתפל ורשם לפניו את כל העולמות למטה וברא אותו. זהו שכתוב וה' בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ. ה"ס מפניו - ה"ס רשם לפניו כל הנקודות של כל העולם, שהם ששים וחמש כחשבון ה"ס. ששים וחמש הן. וכלן רשם לפניו כשברא את העולם.

מלכותא. ותו שמענא יהודה הא אתון דשמייה ודאי, ד' ליתיה אמאי. אלא דא דוד מלכא דאתקשר בשמייה מכל בני עלמא דכתיב, (הושע ג) ובקשו את יי אלהיהם ואת דויד מלכם וגו'. הא דוד קשיר בשמייה, תו דאיהו קשר של תפלין ודאי ד' דוד מלכא (ר"א קשר של תפלין ודאי), ובגין כך דוד אתקשר בשמייה.

עאלו, כיון דעאלו יתיבו קמיה, אשתיק רבי אלעזר ואנון אשתיקו. עאל רבי אלעזר לאדריה שמע חד קלא דהיה אמר זיל ואימא לון מה דאנון בעיין דכשרין אנון. אהדר לגבייהו. אמר לון אית מאן דשמע מלה לימא לי. אמרו ליה אנו מחפאן לאנהרא מגו צחותא דבוצינא עלאה וסברא (דף צ ע"א) נסבר.

פתח ואמר, (חבקוק ב) ויי בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ. כד בעי קדשא בריך הוא למברי עלמא, אסתפל גו מחשבה רזא דאורייתא ורשים רשומין ולא הוה יכול למיקם, עד דברא תשובה דאיהי היכלא פנימאה עלאה ורזא סתימא ותמן אתרשימו. ואתציריו אתון בגלופייהו.

כיון דאתברי דא הוה מסתפל בהאי היכלא ורשים קמיה ציורין דכל עלמא דכתיב הס מפניו כל הארץ רשים קמיה רשומין וציורין דכל עלמא. בעי למברי שמים מה עבד אסתפל באור קדמאה ואתעטף ביה וברא שמים. דכתיב, (תהלים קד) עוטה אור כשלהמה ואחר כך נוטה שמים כיריעה.

אסתפל למעבד עלמא תתאה עבד היכלא אחרא ועאל ביה ומניה אסתפל ורשים קמיה כל עלמין לתתא וברא לו. הדא הוא דכתיב ויי בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ. ה"ס מפניו, ה"ס רשים קמיה כל נקודין דכל עלמא דאנון שתין וחמש, כחושבן ה"ס, שתין אנון וחמש אנון, וכלהו רשים קמיה כד ברא עלמא. בגין כך יקרא דקודשא בריך